

og paa hvilke Steder Stationer bør lægges. Jeg skal velvillig overveie Andragendet, men jeg er noget i Tvivl om, at det allerede i Aar lader sig gjøre. Det skal blive Gjens-stand for Undersøgelse, og jeg tvivler ikke paa, at der kan gjøres Noget for det paa-gjældende Sted, det er Alt, hvad jeg for Diebliffet kan sige.

Bach: Det er ogsaa om Andragendet under Nr. 55 fra 135 Beddere af Hannæs, at jeg vil sige et Par Ord. Vi derovre ere ved vor affides Veligheden omtrent stillede, som naar Talen er om Bornholm med Hensyn til Fernbaner. Da vi for 4 a 5 Aar siden fik en Telegrafstation paa Bjerget, søgte Øsløs at komme i Forbindelse dermed. Øsløs er Centralpunktet for vore Handelsforbindelser med Omverdenen, der bo de større Handelsfolk. Denne Forbindelse fik vi ikke, og derfor, da Telegrafstationen er omtrent 3 Mil borte fra os, søge vi Forbindelse med Telegrafstationen ved en Tele-sonstation. Der er nævnt 3 Steder i Andra-gendet, men jeg holder mest paa Øsløs, fordi det er Centralpunktet for Hannæs. Der bor Ingeniøren for de store Udtørningsarbejder. Jeg vil altsaa, naar disse Undersøgelser skulle foregaa, tillade mig at bede den ærede Minister særlig at have Opmærksomheden henvendt paa Øsløs som en passende Mel-lemstation. Paa de andre Steder er ogsaa Stationer meget nødvendige, men Øsløs er som sagt Centralpunktet for Hannæs. Med disse Ord skal jeg anbefale dette Andragende baade til Ministerens og Thingets Velvillie.

N. Nielsen: Skjøndt det er saa sent paa Dagen, haaber jeg dog, at man vil undskylde, at jeg gjør et Par Bemærk-ninger til de Uttringer, der nu faldt fra den ærede Minister. Saavidt jeg forstod ham, saa var han personlig glad ved denne Forening, som han havde den største Ag-telse for, men som Minister var han imid-ler tid af tre Grunde betænkelig ved at give den Understøttelse, som her søges. De tre Grunde vare: de Konsekventer, som den førte efter sig, at han ikke kjendte Lovene og endelig, at han ikke var klar over, hvor-vidt den Alderdomsforsjøgelse, som flere Gange var søgt indført i Kredsen, var god — saaledes forstod jeg det i alt Fald. Hvad Konsekventerne angaar, saa tror jeg ikke, at de ere farlige. Jeg maa imidlertid maaste helst først svare paa Spørgsmaalet om Lovene. Lovene foreligge. . . (Ufbrydelse fra Indenrigsministeren). Ja, den Indsigelse om Lovene kan altsaa ikke tages gyldig, da Lovene ere tilsendte Ministeren.

Konsekventerne tror jeg ikke, at der er Fare for; thi det vil nemlig ses af Lovene, at Husmandsforeningen er saa rummelig, at den omfatter alle Husmænd med under 1 Tønde Hartkorn, Haandværkere, Dagleiere o. s. v. Det er ogsaa ikke saa ganske saa unge Karle, der have været Medlemmer fra Begyndelsen af. Siden Lovene ere bleve omændrede, som den ærede Minister jo vil være kjendt med, saa er det ogsaa Afgang for Sygeföreninger til at indtræde, saa at det heller ikke af den Grund vil drage Konsekventer efter sig. Jeg tror altsaa ikke, at disse Hindringer ville være til Stede, og jeg vil derfor tillade mig paa det Bestemteste at anbefale, at Sagen naaer, hvad jeg tror, at Foreningen fortjener, at komme med paa dette Aars Finantslov. Hvad den sidste Indvending angaar, saa vil jeg sige, at hvis vi skulle lade Undersøgelser af den Art ligge, indtil vi mulig fik en stor-artet Alderdomsforsjøgelse, saa kunde det nok være, at vi kom til at sande Ordspøget: Mens Græsset gror, døer Horjemoer. Jeg tror derfor, at vi rolig kunne støtte denne Forening, som har en god Virksomhed, der er anerkjendt fra alle Sider, og det vil neppe kunne blive en Hindring for en fælles Ordning; selv om den træder i Forbindelse med mange Afdelinger, saa vil den sikkert i sin Tid kunne indordnes under den fælles Ordning. Det er af denne Grund ikke rigtigt at lade dette store Ar-bejde for den danske Husmands- og Ar-bejderstand uden Hjælp. Ganske vist vil man ikke trættes, men søge at holde sig oppe en Stund endnu; men selv om man ogsaa derved kunde magte den stedlige Hjælp, saa vil man ikke kunne naae at magte Alderdomsforsjøgelsen, hvad den ærede Minister ogsaa indrømmede. Hvad den fordrer, er jo imidlertid kun Hjælp til Selvhjælp, og dette er jo, som den ærede Ordfører sagde, den bedste Hjælp. Jeg haaber derfor ogsaa, at den ærede Minister vil komme til det Resultat, at han kan blive enig med os, da han er personlig venlig stemt overfor Sagen. De Hindringer, som der ere, tror jeg kunne overvindes.

Indenrigsministeren (Singers Lev): Det kan gjerne være, at det, idet jeg nævnedes Lovene, kunde forstaaes saaledes, at jeg kun mente dette: at gjøre sig bekjendt med Lovens. Det er imidlertid ikke Tilfælde. Jeg skal tillade mig at sige, at jeg i ikke saa faa Aar har kjendt disse Love, og at jeg ogsaa har haft Leilighed til at læse dem nu. Dermed er det imidlertid ikke gjort, men man maa se, hvorledes Foreningen er i Stand til at